Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. gruodžio 14 d.*

„Viešoji tarnyba – Pareigūnai – Pareigūnų tarnybos nuostatų reforma – Reglamentas (ES, Euratomas) Nr. 1023/2013 – Pareigybių rūšys – Pereinamojo laikotarpio taisyklės, susijusios su priskyrimu prie pareigybių rūšių – Pareigūnų tarnybos nuostatų XIII priedo 30 straipsnis – Pereinamojo laikotarpio administratoriai (AD 13) – Administratoriai (AD 12) – Paaukštinimas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnį, leidžiamas tik einamos pareigybės rūšį atitinkančiame karjeros sraute – Paskyrimas į „skyriaus vadovo arba lygiavertes“ arba „patarėjo arba lygiavertes“ pareigas, galimas tik pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnyje ir 29 straipsnio 1 dalyje nustatytą tvarką – Vienodas požiūris – Paaukštinimo priskiriant prie aukštesnio lygio galimybės netekimas – Teisėti lūkesčiai“

Byloje T-526/16

FZ, Europos Komisijos pareigūnas, ir kiti Europos Komisijos pareigūnai, kurių pavardės nurodytos priede[1], atstovaujami advokatų T. Bontinck ir A. Guillerme,

ieškovai,

prieš

Europos Komisiją, iš pradžių atstovaujamą J. Currall ir G. Gattinara, vėliau G. Gattinara ir C. Berardis-Kayser ir galiausiai G. Berscheid, G. Gattinara ir L. Radu Bouyon,

atsakovę,

palaikomą

Europos Parlamento, iš pradžių atstovaujamo N. Chemaï ir M. Dean, vėliau L. Deneys, J. Steele ir J. Van Pottelberge,

ir

Europos Sąjungos Tarybos, iš pradžių atstovaujamos M. Bauer ir E. Rebasti, vėliau M. Bauer ir R. Meyer,

įstojusių į bylą šalių,

* Proceso kalba: prancūzų.

1 Kitų Europos Komisijos pareigūnų sąrašas pridedamas prie sprendimo versijos, siunčiamos tik bylos šalims.

dėl pagal SESV 270 straipsnį pateikto prašymo panaikinti Komisijos sprendimus, kuriais šios institucijos paskyrimų tarnyba priskyrė ieškovų pareigas prie „perinamojo laikotarpio administratoriaus“ arba „administratoriaus“ pareigybių rūšies ir kurie lėmė, kad nuo 2014 m. sausio 1 d. ieškovai nebeturi galimybės būti paaukštinti į aukštesnį lygį, tiek, kiek šie sprendimai buvo patvirtinti minėtos tarnybos sprendimais, priimtais 2014 m. liepos 3 ir 17 d. ir rugpjūčio 6 d.,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė I. Pelikánová, teisėjai P. Nihoul ir J. Svenningsen (pranešėjas),

posėdžio sekretorė: M. Marescaux, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. spalio 17 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 FZ ir kiti devyni ieškovai, kurių pavardės nurodytos priede, yra Europos Komisijos pareigūnai, priskirti prie administratorių (AD) pareigų grupės AD 12 arba AD 13 lygio.

2 Iš Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų redakcijos, taikytinos nuo 2004 m. gegužės 1 d. iki 2013 m. gruodžio 31 d. (toliau – 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatai), I priedo A skirsnio matyti, kad, vadovaujantis šių Pareigūnų tarnybos nuostatų 5 straipsniu, pareigūnai, kurių pareigos buvo priskirtos prie administratorių pareigų grupės, galėjo būti paaukštinti ir palaipsniui kilti nuo AD 5 iki AD 14 lygio pagal minėtų nuostatų 45 straipsnį, „paskiriant [juos] į kitą aukštesnį [jų] pareigų grupės lygį“; tačiau ši procedūra taikyta „tik pareigūna[ms], atrinkt[iems] iš ne mažiau kaip dvejus metus savo lygyje išdirbusių pareigūnų, apsvarsčius pareigūnų, kurių pareigos gali būti paaukštintos, nuopelnus“. Taigi pagal šiuos Pareigūnų tarnybos nuostatus pareigūnas, einantis AD 12 arba AD 13 lygio administratoriaus pareigas, galėjo būti paaukštintas priskiriant prie aukštesnio lygio pagal tų pačių Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnį.

3 2013 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES, Euratomas) Nr. 1023/2013, kuriuo iš dalies keičiami Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatai ir kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygos (OL L 287, 2013, p. 15), įsigaliojo 2013 m. lapkričio 1 d. Šio reglamento 17, 18 ir 19 konstatuojamosios dalys išdėstytos taip:

„(17) Taryba paprašė Komisijos atlikti tyrimą ir pateikti atitinkamus pasiūlymus dėl [2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatų] 5 straipsnio 4 dalies, I priedo A skirsnio ir 45 straipsnio 1 dalies, kad būtų galima nustatyti aiškų ryšį tarp atsakomybės ir pareigybės lygio ir užtikrinti, kad lyginant nuopelnus paaukštinimo tikslu daugiau dėmesio būtų skiriama atsakomybės lygmeniui;

(18) atsižvelgiant į tą prašymą būtų tikslinga, kad paaukštinimas į aukštesnio lygio pareigas priklausytų nuo asmeninio atsidavimo, įgūdžių tobulinimo ir kompetencijos bei pareigų, kurių svarba grindžiamas pareigūno paskyrimas į aukštesnio lygio pareigas, atlikimo;

(19) [AD administratorių ir AST padėjėjų] pareigų grupėse karjeros srautas turėtų būti pertvarkytas taip, kad aukščiausio lygio pareigos būtų rezervuotos ribotam skaičiui pareigūnų, kuriems tenka didžiausia atsakomybė. Todėl administratoriai galėtų būti paaukštinami tik iki AD 12 lygio, nebent jie būtų paskirti į specialias aukštesnio lygio negu šis pareigas, o AD 13 ir AD 14 lygiai

turėtų būti rezervuoti tiems personalo nariams, kurie dirbdami prisiima itin didelę atsakomybę. AST 9 lygio pareigūnai gali būti panašiai paaukštinami iki AST 10 lygio tik laikantis [Pareigūnų tarnybos nuostatų] 4 straipsnyje ir 29 straipsnio 1 dalyje nustatytos tvarkos.“

4 Pareigūnų tarnybos nuostatų redakcijos, taikomos nuo 2014 m. sausio 1 d. (toliau – „naujieji Pareigūnų tarnybos nuostatai“ arba „Pareigūnų tarnybos nuostatai“), 5 straipsnio 4 dalyje nustatyta:

„Pareigybių rūšis rodanti lentelė pateikta [naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų] I priedo A skirsnyje. Kiekvienos institucijos paskyrimų tarnyba, pasitarusi su [Pareigūnų tarnybos nuostatų] komitetu, gali tiksliau apibrėžti kiekvienos rūšies pareigybėms priskiriamas užduotis ir įgaliojimus, darydama nuorodą į tą lentelę.“

5 Naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų I priedo A skirsnio „Kiekvienos pareigų grupės pareigybių rūšys, kaip numatyta 5 straipsnio 4 dalyje“ 1 punkte numatyta, kad, kiek tai susiję su AD pareigų grupe:

– naujai į „administratoriaus“ pareigas paskirti pareigūnai gali pradėti nuo AD 5 lygio ir pakilti iki AD 12 lygio;

– naujai į „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ paskirti pareigūnai gali pradėti nuo AD 9 lygio ir pakilti iki AD 14 lygio ir

– naujai į „patarėjo arba lygiavertes pareigas“ paskirti pareigūnai gali pradėti nuo AD 13 lygio ir pakilti iki AD 14 lygio.

6 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnis taip pat buvo iš dalies pakeistas naujuosiuose Pareigūnų tarnybos nuostatuose, papildant šiuo sakiniu: „Jei [Pareigūnų tarnybos nuostatų] 4 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta tvarka netaikoma, pareigūnai gali būti paaukštinti į aukštesnį lygį tik tada, jei užima pareigybę, kuri atitinka vieną iš I priedo A skirsnyje nustatytos rūšies pareigyb[ių].“

7 Dėl pereinamojo laikotarpio priemonių, pateiktų naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų XIII priede, šio priedo 30 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Nukrypstant nuo I priedo A skirsnio [1 punkto], 2013 m. gruodžio 31 d. tarnaujantiems pareigūnams taikoma ši AD pareigų grupės pareigybių rūšių lentelė:

<…>	<…>
Skyriaus vadovas arba lygiavertės pareigos	AD 9 – AD 14
Patarėjas arba lygiavertės pareigos	AD 13 – AD 14
Pereinamojo laikotarpio vyresnysis administratorius	AD 14
Pereinamojo laikotarpio administratorius	AD 13
Administratorius	AD 5 – AD 12

“

8 Naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų XIII priedo 30 straipsnio 2, 3 ir 4 dalys suformuluotos taip:

„2. Nuo 2014 m. sausio 1 d. paskyrimų tarnyba 2013 m. gruodžio 31 d. tarnaujančius AD pareigų grupės pareigūnus į pareigybių rūšis skirsto taip:

<…>

b) pareigūnai, kurie 2013 m. gruodžio 31 d. buvo AD 13 lygio ir kurie nėjo skyriaus vadovo ar lygiaverčių pareigų arba patarėjo ar lygiaverčių pareigų, priskiriami prie „Pereinamojo laikotarpio administratoriaus“ pareigybių rūšies;

c) pareigūnai, kurie 2013 m. gruodžio 31 d. buvo AD 9-14 lyg[ių] ir kurie ėjo skyriaus vadovo ar lygiavertes pareigas, priskiriami prie „Skyriaus vadovo arba lygiaverčių pareigų“ pareigybių rūšies;

d) pareigūnai, kurie 2013 m. gruodžio 31 d. buvo AD 13 arba AD 14 lygio ir kurie ėjo patarėjo ar lygiavertes pareigas, priskiriami prie „Patarėjo arba lygiaverčių pareigų“ pareigybių rūšies;

e) pareigūnai, kurie 2013 m. gruodžio 31 d. buvo AD 5–12 lyg[ių] ir kurie nėjo skyriaus vadovo ar lygiaverčių pareigų, priskiriami prie „Administratoriaus“ pareigybių rūšies.

3. Nukrypstant nuo 2 dalies, AD 9–14 lyg[ių] pareigūnai, einantys specialias pareigas, iki 2015 m. gruodžio 31 d. paskyrimų tarnybos gali būti priskiriami prie „Skyriaus vadovo arba lygiaverčių pareigų“ arba „Patarėjo arba lygiaverčių pareigų“ pareigybių rūšies. Kiekviena paskyrimų tarnyba nustato šio straipsnio įgyvendinimo nuostatas. Tačiau bendras pareigūnų, kuriems taikoma ši nuostata, skaičius neviršija 5 % AD pareigų grupės pareigūnų skaičiaus 2013 m. gruodžio 31 d.

4. Priskyrimas prie pareigybių rūšies galioja tol, kol pareigūnai yra paskiriami į naujas pareigas, kurios atitinka kitą pareigybių rūšį.“

9 2013 m. gruodžio 16 d. Komisija priėmė Sprendimą C(2013) 8968 *final* dėl naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnio bendrųjų įgyvendinimo nuostatų, paskelbtą 2013 m. gruodžio 19 d. *Administraciniuose pranešimuose* Nr. 55-2013. Pagal šių bendrųjų įgyvendinimo nuostatų 3 straipsnio antrą įtrauką „pareigūnas gali būti paaukštintas [tik] jei“ „tuo metu, kai pradedama <…> pareigų paaukštinimo procedūra <…>, jis užima pareigybę, kuri atitinka vieną iš pareigybių rūšių, į kurią jis gali būti paaukštintas, išvardytų [naujųjų] Pareigūnų tarnybos nuostatų I priedo A skirsnyje ir XIII priedo 30 straipsnio 1 dalyje ar 31 straipsnio 1 dalyje“.

10 2014 m. sausio 1 d. įsigaliojus šio sprendimo 3–9 punktuose minimoms priemonėms, ieškovų, kurių lygis – AD 12, pareigos buvo priskirtos prie „administratoriaus“ pareigybių rūšies ir dėl to jų karjera galėjo prasidėti nuo AD 5 lygio ir pakilti iki AD 12 lygio, o AD 13 lygio pareigūnų pareigos buvo priskirtos prie „pereinamojo laikotarpio administratoriaus“ pareigybių rūšies, kuri visiškai nesuteikia teisės būti paaukštintam į aukštesnį lygį. 2013 m. gruodžio 30 d. Komisijos paskyrimų tarnyba (toliau – paskyrimų tarnyba) pakeitė ieškovų asmenines bylas personalo administravimo sistemoje, vadinamoje „SysPer 2“ (toliau – *SysPer 2*), nurodydama, kad dėl to, jog ieškovai ėjo pareigas, priskirtas prie atitinkamos pareigybių rūšies, jie nuo 2014 m. sausio 1 d. nebegali būti paaukštinti į aukštesnį lygį.

11 Nuo 2014 m. kovo 12 iki 31 d. aštuoni ieškovai pateikė skundus pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį tiek dėl bendro pobūdžio, tiek dėl individualių paskyrimų tarnybos sprendimų, skirtų užkirsti kelią bet kokiam ieškovų paaukštinimui priskiriant prie aukštesnio lygio per metinę pareigų paaukštinimo procedūrą, numatytą Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnyje.

12 Atitinkamai 2014 m. balandžio 11 ir 24 d. du kiti ieškovai, konkrečiai GH ir GC, pateikė tapačius skundus.

13 2014 m. liepos 3 d. tapačiai suformuluotais sprendimais paskyrimų tarnyba atmetė ieškovų skundus, pateiktus nuo 2014 m. kovo 12 iki 31 d., o GK skundą paskyrimų tarnyba atmetė 2014 m. liepos 17 d. sprendimu. Be to, 2014 m. rugpjūčio 6 d. sprendimu paskyrimų tarnyba atmetė 2014 m. balandžio 11 ir 24 d. skundus.

Procesas ir šalių reikalavimai

14 2014 m. spalio 20 d. Europos Sąjungos tarnautojų teismo kanceliarija gavo šį ieškovų ieškinį; iš pradžių jis buvo užregistruotas numeriu F-113/14.

15 2014 m. lapkričio 26 d. nutartimi Tarnautojų teismo trečiosios kolegijos pirmininkas, išklausęs šalis, nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą, kol įsiteisės galutiniai sprendimai bylose *U4U ir kt. / Parlamentas ir Taryba* (T-17/14) ir *USFSPEI / Parlamentas ir Taryba* (T-75/14).

16 Atitinkamai 2014 m. gruodžio 10 d. ir 2015 m. sausio 20 d. Europos Sąjungos Taryba ir Europos Parlamentas pagal Tarnautojų teismo procedūros reglamento 86 straipsnį paprašė leisti įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų. Šiuo klausimu jiems buvo pranešta, kad jų prašymai bus svarstomi, kai bus atnaujintas bylos nagrinėjimas.

17 Pagal 2016 m. liepos 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES, Euratomas) 2016/1192 dėl jurisdikcijos perdavimo Bendrajam Teismui kaip pirmajai instancijai spręsti Europos Sąjungos ir jos tarnautojų ginčus (OL L 200, 2016, p. 137) 3 straipsnį ši byla buvo perduota Bendrajam Teismui tokios stadijos, kokios ji buvo 2016 m. rugpjūčio 31 d., todėl dabar ji turi būti nagrinėjama pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamentą. Ši byla buvo užregistruota numeriu T-526/16 ir priskirta pirmajai kolegijai.

18 Paskelbus 2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimą *U4U ir kt. / Parlamentas ir Taryba* (T-17/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:489), o vėliau 2017 m. lapkričio 16 d. Sprendimą *USFSPEI / Parlamentas ir Taryba* (T-75/14, EU:T:2017:813) ir konstatavus, kad šie sprendimai nebuvo apskųsti apeliacine tvarka per Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnyje nustatytą terminą, šios bylos nagrinėjimas buvo atnaujintas, todėl Komisija buvo paraginta pateikti atsiliepimą į ieškinį; ji tai padarė per nustatytą terminą, t. y. 2018 m. balandžio 17 d.

19 2018 m. balandžio 19 d. sprendimu, vadovaujantis Procedūros reglamento 144 straipsniu, Parlamentui ir Tarybai leista įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

20 2018 m. gegužės 31 d., Bendrajam Teismui leidus, ieškovai pateikė dubliką per antrąjį rašytinių pastabų pateikimo etapą.

21 2018 m. gegužės 31 d. Parlamentas ir Taryba pateikė savo įstojimo į bylą paaiškinimus; dėl jų pagrindinės bylos šalys nepateikė pastabų.

22 Byloje *FZ ir kt. / Komisija* (T-540/16) pateikus prašymą sujungti tą bylą su šia byla, šalys buvo išklausytos ir šiuo klausimu nepateikė jokių prieštaravimų.

23 2018 m. liepos 17 d. pateikus tripliką rašytinė proceso dalis buvo baigta.

24 Išklausius šalis, 2018 m. birželio 28 d. nutartimi ši byla buvo sujungta su bylomis T-525/16 (*GQ ir kt. / Komisija*) ir T-540/16 (*FZ ir kt. / Komisija*), kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis.

25 Šalys buvo išklausytos 2018 m. spalio 17 d. posėdyje. Per posėdį Bendrasis Teismas paprašė Komisijos, kad ši per dviejų savaičių laikotarpį pateiktų jam tam tikrą informaciją apie tuo metu buvusią ieškovų tarnybinę padėtį. Po to, kai 2018 m. spalio 31 d. Komisija pateikė atsakymą ir lapkričio 13 d. ieškovai pateikė pastabas, žodinė proceso dalis buvo baigta.

26 Ieškovai Bendrojo Teismo prašo:

– pirmiausia:

  – pripažinti neteisėtais naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnį ir I priedą ir su jais susijusias pereinamojo laikotarpio priemones,

  – panaikinti tiek bendro pobūdžio, tiek individualius paskyrimų tarnybos sprendimus, skirtus užkirsti kelią bet kokiam ieškovų, kaip AD 12 ar AD 13 lygio pareigūnų, paaukštinimui per 2014 m. pareigų paaukštinimo procedūrą,

  – priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas,

– subsidiariai:

  – panaikinti tiek bendro pobūdžio, tiek individualius paskyrimų tarnybos sprendimus, skirtus užkirsti kelią bet kokiam ieškovų, kaip AD 12 ar AD 13 lygio pareigūnų, paaukštinimui per 2014 m. pareigų paaukštinimo procedūrą,

  – priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

27 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovų bylinėjimosi išlaidas.

28 Parlamentas Bendrojo Teismo prašo atmesti „ieškovų argumentus, kuriais siekiama įrodyti, jog [naujųjų] Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnis, I priedas ir su jais susijusios pereinamojo laikotarpio priemonės yra netaikytini“.

29 Taryba Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovų bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl ieškinio priimtinumo

30 Nors Komisija padarė išvadą, kad ieškinys yra priimtinas, pirmiausia vis dėlto ji atkreipia dėmesį į tai, kad šiuo ieškiniu skundžiami tik paskyrimų tarnybos sprendimai nuo 2014 m. sausio 1 d. priskirti ieškovų pareigas, priklausomai nuo atvejo, prie „pereinamojo laikotarpio administratoriaus“ arba „administratoriaus“ pareigybių rūšies. Tačiau ji nurodo, kad nors aštuoni ieškovai pateikė skundus dėl jų nenaudai priimtų aktų per Pareigūnų tarnybos nuostatuose nustatytą terminą, taip nėra GH ir GC

atveju. Dėl jų siūlo nuspręsti, kad, atsižvelgiant į 2015 m. liepos 16 d. Nutarties *FG / Komisija* (F-20/15, EU:F:2015:93) 57 punktą, jų skundai buvo pateikti per trijų mėnesių terminą, skaičiuojamą nuo 2014 m. balandžio 14 d. pranešimo.

31 Atsižvelgiant į tai, kad asmens nenaudai priimto akto, kaip jis suprantamas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį ir 91 straipsnio 1 dalį, egzistavimas yra būtina bet kokio ieškinio, kurį pareigūnas pareiškia savo institucijai, priimtinumo sąlyga, šios bylos aplinkybėmis pirmiausia reikia nustatyti, kokius aktus ieškovai ginčija šiame ieškinyje, ir įvertinti, ar šie aktai laikytini jų nenaudai priimtais aktais (šiuo klausimu žr. 2017 m. balandžio 28 d. Sprendimo *HN / Komisija*, T-588/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:292, 39 punktą ir 2015 m. liepos 16 d. Nutarties *FG / Komisija*, F-20/15, EU:F:2015:93, 43 punktą). Toliau, kadangi pagal SESV 270 straipsnį ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnį Bendrajam Teismui pareikšto ieškinio priimtinumas priklauso nuo tinkamos ikiteisminės procedūros eigos ir pagal ją nustatytų terminų laikymosi (žr. 2017 m. balandžio 28 d. Sprendimo *HN / Komisija*, T-588/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:292, 36 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją), reikia nustatyti, ar visi ieškovai savo atitinkamus skundus pateikė laikydamiesi Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalyje nustatyto termino.

32 Šiuo klausimu pažymėtina, kad 2013 m. gruodžio 31 d. AD 5–AD 13 lygių administratoriaus pareigas ėjusių pareigūnų pareigos galėjo būti priskirtos prie įvairių pareigybių rūšių, pavyzdžiui, „pereinamojo laikotarpio administratoriaus“, „administratoriaus“, „patarėjo arba lygiaverčių pareigų“ arba „skyriaus vadovo arba lygiaverčių pareigų“ (šiuo klausimu žr. 2017 m. balandžio 28 d. Sprendimo *HN / Komisija*, T-588/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:292, 40 punktą ir 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *EJ ir kt. / Komisija*, F-112/14, EU:F:2015:90, 43 punktą).

33 Taigi, paskyrimų tarnybos sprendimai priskirti ieškovų pareigas, priklausomai nuo atvejo, prie „pereinamojo laikotarpio administratoriaus“ ar „administratoriaus“ pareigybių rūšies, priimti 2013 m. gruodžio 30 d. ir patvirtinti jų asmeninėse bylose, esančiose *SysPer 2* sistemoje, padarytu įrašu apie ieškovų pareigų priskyrimą prie šių pareigybių rūšių (toliau – ginčijami sprendimai), yra jų nenaudai priimti sprendimai, lėmę tai, kad nuo 2014 m. sausio 1 d. ieškovai neteko galimybės būti paaukštinti priskiriant prie aukštesnio lygio (šiuo klausimu žr. 2017 m. balandžio 28 d. Sprendimo *HN / Komisija*, T-588/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:292, 42 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją ir 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *EJ ir kt. / Komisija*, F-112/14, EU:F:2015:90, 45 punktą).

34 Be to, kaip pripažįsta Komisija, išskyrus GH ir GC atvejus, šiuos sprendimus ieškovai apskundė per trijų mėnesių terminą, kaip nustatyta Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalyje.

35 Kalbant apie šiuos ieškovus, kurie pateikė skundus atitinkamai 2014 m. balandžio 24 ir 11 d., pažymėtina, kad jų skundai neturi būti laikomi pateiktais pavėluotai, atsižvelgiant į Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalyje nustatytą trijų mėnesių terminą. Iš tikrųjų reikia konstatuoti, kad Komisija negali įrodyti, kada tiksliai šie ieškovai sužinojo apie 2013 m. gruodžio 30 d. jų asmeninėse bylose, esančiose *SysPer 2* sistemoje, padarytus pakeitimus, nes, nesilaikydama Pareigūnų tarnybos nuostatų 25 ir 26 straipsnių, ji nepranešė jiems apie dėl jų priimtus individualius sprendimus (šiuo klausimu žr. 2015 m. liepos 16 d. Nutarties FG / Komisija, F-20/15, EU:F:2015:93, 46 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

36 Šiomis aplinkybėmis reikia pripažinti, kad net darant prielaidą, kad atitinkamai iki 2014 m. sausio 24 ir 11 d. abu aptariami ieškovai buvo informuoti apie *SysPer 2* sistemoje atliktą jų pareigybių rūšies pakeitimą, pranešimo apie šiuos sprendimus forma juos galėjo suklaidinti (šiuo klausimu žr. 1979 m. balandžio 5 d. Sprendimo *Orlandi / Komisija*, 117/78, EU:C:1979:109, 11 punktą).

37 Esant šioms aplinkybėms šis ieškinys turi būti pripažintas priimtinu tiek, kiek jis nukreiptas prieš ginčijamus sprendimus. Be kita ko, atsižvelgiant į kintamą ikiteisminės procedūros pobūdį, reikia atsižvelgti į sprendimuose, kuriais atmesti ieškovų skundai, nurodytus motyvus, nes šie motyvai turi

sutapti su ginčijamų sprendimų motyvais (šiuo klausimu žr. 2009 m. gruodžio 9 d. Sprendimo *Komisija / Birkhoff*, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 58 ir 59 punktus ir 2018 m. sausio 16 d. Sprendimo *SE / Taryba*, T-231/17, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:3, 22 punktą).

Dėl reikalavimų pripažinti neteisėtomis tam tikras Pareigūnų tarnybos nuostatų taisykles

38 Dėl reikalavimų, kuriais siekiama, kad Bendrasis Teismas neteisėtais pripažintų naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnį ir su juo siejamas pereinamojo laikotarpio priemones, reikia priminti, kad iš tiesų pareigūnas arba kitas tarnautojas, prašydamas panaikinti jam skirtą individualų sprendimą, gali pagal SESV 277 straipsnį remtis visuotinai taikomo akto, kurio pagrindu buvo priimtas tas sprendimas, neteisėtumu. Iš tikrųjų, pagal šią nuostatą tik Sąjungos teismai turi teisę konstatuoti visuotinai taikomo teisės akto neteisėtumą ir įvertinti iš to išplaukiančio tokio akto netaikymo pasekmes ginčijamam individualiam sprendimui (2016 m. spalio 27 d. Sprendimo *ECB / Cerafogli*, T-787/14 P, EU:T:2016:633, 49 punktas).

39 Tačiau pagal SESV 277 straipsnį Sąjungos teismo nustatytas neteisėtumas neturi *erga omnes* pasekmių, nes nors jis nulemia ginčijamo individualaus sprendimo neteisėtumą, visuotinai taikomas aktas lieka toliau galioti teisės sistemoje ir jo neteisėtumo konstatavimas neturi įtakos jo pagrindu priimtų kitų aktų, kurie nebuvo apskųsti per nustatytą skundo pateikimo terminą, teisėtumui (šiuo klausimu žr. 1974 m. vasario 21 d. Sprendimo *Kortner ir kt. / Taryba ir kt.*, 15/73-33/73, 52/73, 53/73, 57/73-109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 ir 135/73-137/73, EU:C:1974:16, 37 ir 38 punktus ir 2016 m. spalio 27 d., Sprendimo *ECB / Cerafogli*, T-787/14 P, EU:T:2016:633, 53 punktą).

40 Vadinasi, nagrinėdamas prašymą panaikinti individualų asmens nenaudai priimtą aktą, Sąjungos teismas iš tiesų yra kompetentingas papildomai nustatyti visuotinai taikomos nuostatos, kuria grindžiamas ginčijamas aktas, neteisėtumą. Vis dėlto jis neturi kompetencijos daryti tokias išvadas savo sprendimų rezoliucinėse dalyse (šiuo klausimu žr. 2009 m. spalio 21 d. Sprendimo *Ramaekers-Jørgensen / Komisija*, F-74/08, EU:F:2009:142, 37 punktą).

41 Todėl, kaip pagrįstai teigia Komisija, reikalavimai, kuriais siekiama, kad Bendrasis Teismas nustatytų naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnio, I priedo ir su jais susijusių pereinamojo laikotarpio priemonių neteisėtumą, turi būti laikomi akivaizdžiai nepriimtinais, nes nepatenka į neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą pagal SESV 277 straipsnį, pateiktą siekiant ginčijamų sprendimų panaikinimo.

Dėl reikalavimų dėl panaikinimo

42 Grįsdami reikalavimus dėl panaikinimo ieškovai pateikia vienintelį pagrindinį ieškinio pagrindą, susijusį su naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnio ir I priedo neteisėtumu. Subsidiariai jie pateikia dar du pagrindus, susijusius, pirma, su minėto 45 straipsnio pažeidimu ir su akivaizdžia vertinimo klaida ir, antra, su pareigos motyvuoti pažeidimu.

43 Komisija, palaikoma Parlamento ir Tarybos, prašo atmesti šiuos pagrindus kaip nepagrįstus.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, susijusio su naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnio ir I priedo neteisėtumu

44 Ieškovų teigimu, naujuosiuose Pareigūnų tarnybos nuostatuose nustatyta tvarka, pagal kurią AD 12 arba AD 13 lygio pareigūnų pareigos, priskirtos prie „administratoriaus“ arba „pereinamojo laikotarpio administratoriaus“ pareigybių rūšies, negali būti paaukštintos priskiriant prie aukštesnio lygio pagal naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnį, pažeidžia vienodo požiūrio principą, teisę į karjerą, proporcingumo principą ir rūpestingumo pareigą. Šiomis aplinkybėmis jie mano, kad jų įdarbinimo

momentu jiems buvo suteikta galimybė būti paaukštintiems iki AD 14 lygio be jokių apribojimų. Taigi, anot jų, minėtu naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų straipsniu ir I priedu pažeidžiamos jų įgytos teisės. Todėl jie remiasi naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnio ir I priedo neteisėtumu.

45 Komisija, palaikoma Parlamento ir Tarybos, tvirtina, kad neteisėtumu grindžiamas prieštaravimas turėtų būti atmestas kaip nepagrįstas.

46 Šį pagrindą sudaro šešios dalys, jas reikia nagrinėti vieną po kitos.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su vienodo požiūrio principo ir teisės į karjerą pažeidimu

47 Grįsdami ieškinio pirmojo pagrindo pirmą dalį, ieškovai tvirtina, kad atsižvelgiant į Pareigūnų tarnybos nuostatų 5 straipsnio 5 dalį, pagal kurią „[v]isiems tai pačiai pareigų grupei priklausantiems pareigūnams taikomos visiškai vienodos įdarbinimo ir kilimo tarnyboje sąlygos“, Sąjungos teisės aktų leidėjas pažeidė vienodo požiūrio ir teisės į karjerą principus.

48 Šiuo klausimu ieškovai mano, kad naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnyje patikslindamas, kad „[j]ei [Pareigūnų tarnybos nuostatų] 4 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta tvarka netaikoma, pareigūnai gali būti paaukštinti į aukštesnį lygį tik tada, jei užima pareigybę, kuri atitinka vieną iš I priedo A skirsnyje nustatytos rūšies pareigyb[ių]“, Sąjungos teisės aktų leidėjas pažeidė vienodo požiūrio ir teisės į karjerą principus, nes taip ieškovų karjera tapo apribota „administratoriaus“ ar „pereinamojo laikotarpio administratoriaus“ pareigybės rūšies, kuri jiems nebesuteikia galimybės būti paaukštintiems priskiriant prie aukštesnio lygio, nes tokią galimybę turi tik pareigūnai, kurių pareigos priskirtos prie „skyriaus vadovo arba lygiaverčių pareigų“ arba „patarėjo arba lygiaverčių pareigų“ pareigybių rūšies.

49 Ieškovų teigimu, jie vertinami nevienodai, palyginti su tai pačiai pareigų grupei priklausančiais administratoriais, kurie, kaip AD 5–AD 11 lygių ar AD 9–AD 13 lygių administratoriai, einantys „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ arba „patarėjo arba lygiavertes pareigas“, gali ir toliau būti paaukštinti pagal paaukštinimo mechanizmą, grindžiamą tų pačių lygių ir tos pačios pareigybių rūšies pareigas einančių pareigūnų nuopelnų įvertinimu laiko atžvilgiu, tačiau ieškovų paaukštinimas priskiriant prie AD 13 arba AD 14 lygio galimas tik pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalies tvarką, pagal kurią paaukštinimas negalimas įvertinus įgytus nuopelnus laiko atžvilgiu ir tokia tvarka iš esmės grindžiama pareigūnų, t. y. administratorių, kompetencijos įvertinimu, kai šie siekia būti paskirti į laisvas „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ arba „patarėjo arba lygiavertes pareigas“.

50 Be to, ieškovai tvirtina, kad žemesnių lygių, t. y. AD 5–AD 11 lygių, administratoriams suteikiama pareigų paaukštinimo garantija, atsižvelgiant į paaukštinimus institucijoje, kuriuos kiekvienais metais privalo leisti paskyrimų tarnyba, o ieškovams nėra jokios garantijos dėl laisvų „skyriaus vadovo arba lygiaverčių pareigų“ arba „patarėjo arba lygiaverčių pareigų“ darbo vietų, nes jų skaičių kiekvienais metais nustatys paskyrimų tarnyba, vadovaudamasi Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta tvarka. Be kita ko, kiek tai susiję su paskyrimo į tokias pareigas procedūra, paskyrimų tarnyba turi didesnę diskreciją, palyginti su pareigų paaukštinimo procedūra, nes joje nedalyvauja jungtinis paaukštinimų komitetas. Ieškovai taip pat teigia, kad per minėtą paskyrimo į pareigas procedūrą jie varžosi ne tik su kitais Komisijos administratoriais, kaip tuo atveju, jei nuopelnai lyginami per pareigų paaukštinimo procedūrą, bet ir su kitų institucijų administratoriais, o dėl to jų paaukštinimo galimybės sumažėja.

51 Šiuo klausimu reikia priminti, kad teisiniai pareigūnų ir administracijos santykiai yra statutiniai, o ne sutartiniai (šiuo klausimu žr. 1975 m. kovo 19 d. Sprendimo *Gillet / Komisija*, 28/74, EU:C:1975:46, 4 punktą). Taigi Sąjungos teisės aktų leidėjas gali bet kuriuo momentu iš dalies pakeisti pareigūnų

teises ir pareigas ir tokiomis aplinkybėmis teisės nuostatą iš dalies keičiantys teisės aktai, kaip antai Pareigūnų tarnybos nuostatus iš dalies keičiantys reglamentai, priimti pagal SESV 336 straipsnį, iš principo, išskyrus išimtis, taikomi būsimoms teisinių situacijų, atsiradusių galiojant ankstesniems teisės aktams, sukeliamoms pasekmėms, išskyrus įgytas teises sukuriančias situacijas, susidariusias ir galutinai įgyvendintas pagal ankstesnę teisės normą (2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Centeno Mediavilla ir kt. / Komisija*, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 60–62 punktai ir 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *EJ ir kt. / Komisija*, F-112/14, EU:F:2015:90, 58 punktas).

52 Kaip nustatyta jurisprudencijoje, Pareigūnų tarnybos nuostatų reformos kontekste teisė laikoma įgyta, kai jos atsiradimą nulėmęs faktas atsirado prieš tai, kai buvo iš dalies pakeisti teisės aktai, bet taip nėra tuo atveju, jei teisės atsiradimą nulėmęs faktas neatsirado galiojant teisės aktams, kurie buvo iš dalies pakeisti. Taigi, tokiu kaip šios bylos atveju, kai prieš įsigaliojant naujiesiems Pareigūnų tarnybos nuostatams pareigūnai turėjo tik galimybę būti paaukštinti, priklausančią nuo paskyrimų tarnybos sprendimo paaukštinti į aukštesnį lygį, bet toks sprendimas dar nebuvo priimtas 2014 m. sausio 1 d., tokie pareigūnai negali remtis įgyta teise reikalaudami, kad po šios datos būtų išlaikyta jų galimybė būti paaukštintiems (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Centeno Mediavilla ir kt. / Komisija*, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 63–65 punktus ir 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *EJ ir kt. / Komisija*, F-112/14, EU:F:2015:90, 59 punktą).

53 Be to, pareigūnai negali remtis teisėtų lūkesčių apsaugos principu ginčydami naujos teisės akto nuostatos taikymą, ypač srityje, kurioje Sąjungos teisės aktų leidėjas turi didelę diskreciją (2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Centeno Mediavilla ir kt. / Komisija*, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 91 punktas ir 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *EJ ir kt. / Komisija*, F-112/14, EU:F:2015:90, 60 punktas). Taigi ieškovų argumentai, susiję su teisėtų lūkesčių principo ir jų tariamai įgytų teisių būti paaukštintiems į aukštesnį lygį pažeidimu dėl to, kad teisės aktų leidėjas ir (arba) Komisija tariamai nusprendė apriboti jų karjerą jų pareigas priskiriant prie „administratoriaus“ arba „pereinamojo laikotarpio administratoriaus“ pareigybių rūšies, turi būti atmesti.

54 Be to, reikia pažymėti, kad, atsižvelgiant į Sąjungos teisės aktų leidėjui suteiktą didelę diskreciją, šis galėjo teisėtai nuspręsti, kaip nurodyta Reglamento Nr. 1023/2013 19 konstatuojamojoje dalyje ir naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų I priedo A skirsnio 1 punkte, kad nuo šiol AD 13 ir AD 14 lygiai turi būti rezervuoti ribotam skaičiui pareigūnų, t. y. tik tiems administratoriams, kuriems tenka didelė atsakomybė, kaip tai suprantama pagal šią konstatuojamąją dalį, t. y. administratoriams, kurie „prisiima itin didelę atsakomybę“.

55 Konkrečiau, priešingai, nei teigia ieškovai, Sąjungos teisės aktų leidėjas galėjo nuspręsti, kad ieškovų priskyrimas prie AD 13 ar AD 14 lygių nebegalimas per paaukštinimo pagal 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnį procedūrą, kuria, remiantis jurisprudencija, siekiama pakoreguoti pareigūnų karjerą visų pirma atsižvelgiant į jų įdėtas pastangas ir įrodytus nuopelnus per tam tikrą laiką (2007 m. liepos 11 d. Sprendimo *Konidaris / Komisija*, T-93/03, EU:T:2007:209, 91 punktas ir 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *EJ ir kt. / Komisija*, F-112/14, EU:F:2015:90, 72 punktas), ir nuo šiol tai turėtų būti atliekama laikantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnyje ir 29 straipsnio 1 dalyje numatytos paskyrimo tvarkos.

56 Iš tiesų, remiantis ta pačia jurisprudencija, šia priėmimo į laisvą darbo vietą tvarka, numatyta Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje, siekiama, atsižvelgiant į tarnybos interesus, rasti tos pačios institucijos arba kitų institucijų pareigūną, labiausiai tinkantį eiti pareigas, susijusias su šia darbo vieta. Atsižvelgiant į Sąjungos teisės aktų leidėjo siekiamą tikslą racionalizuoti viešąsias išlaidas ir nustatyti vykdomų funkcijų ir einamų pareigų lygio atitiktį, jis tokią tvarką galėjo laikyti tinkamiausia, siekiant, kad paskyrimų tarnyba galėtų patikėti svarbiausias ir aukščiausio lygio pareigas ribotam skaičiui pareigūnų, kurie labiausiai atitinka keliamus profesinius reikalavimus, pavyzdžiui, administratoriams, galintiems prisiimti su „skyriaus vadovo arba lygiavertėmis pareigomis“ ar „patarėjo arba lygiavertėmis pareigomis“ susijusią atsakomybę, kuri yra kur kas didesnė, nei tenka paprastiems administratoriams.

57 Taip pat reikia pažymėti, kad paskyrimų tarnyba turi didelę diskreciją, kiek tai susiję su jos padalinių darbo organizavimu ir struktūra ir todėl gali nustatyti užduočių, kurias ji mano esant būtina patikėti pareigūnams ir tarnautojams, atsakomybės lygį (žr. 2017 m. balandžio 28 d. Sprendimo *HN / Komisija*, T-588/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:292, 81 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją); vadinasi, prižiūrima biudžeto institucijos, ji praktiškai gali laisvai nustatyti ir tikslinti „skyriaus vadovo arba lygiaverčių“ ar „patarėjo arba lygiaverčių“ pareigybių skaičių pagal savo poreikius.

58 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, priešingai, nei teigia ieškovai, dalinis Pareigūnų tarnybos nuostatų pakeitimas, susijęs su administratorių karjeros sistema, neprieštarauja į naujuosius Pareigūnų tarnybos nuostatus įtrauktai 5 straipsnio 5 daliai, pagal kurią „[t]ai pačiai pareigų grupei priklausantiems pareigūnams taikomos vienodos įdarbinimo ir kilimo tarnyboje sąlygos“. Iš tiesų, pagal naujuosius Pareigūnų tarnybos nuostatus visiems administratoriams taikomos vienodos kilimo tarnyboje sąlygos, neatsižvelgiant į įdarbinimo ar paskyrimo datą, t. y. galimas kilimas iki AD 12 lygio pagal pareigų paaukštinimo mechanizmą, numatytą naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnyje, o jei jie nori būti paaukštinti į dar aukštesnį lygį, suteikiama galimybė eiti didelės atsakomybės pareigas pagal naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnyje ir 29 straipsnio 1 dalyje numatytą procedūrą, rengiamą siekiant užpildyti laisvas „skyriaus vadovo arba lygiavertes“ ar „patarėjo arba lygiavertes“ darbo vietas.

59 Kalbant apie teisės į karjerą principą, taip pat reikėtų paminėti, kad Sąjungos teisėje nėra aiškiai įtvirtintų vienodų karjeros galimybių ir teisės į karjerą principų. Tačiau jurisprudencijoje pripažinta, kad teisės į karjerą principas yra speciali pareigūnams taikomo vienodo požiūrio principo forma (2008 m. kovo 5 d. Sprendimo *Toronjo Benitez / Komisija*, F-33/07, EU:F:2008:25, 87 ir 88 punktai ir 2011 m. rugsėjo 27 d. Nutarties *Lübking ir kt. / Komisija*, F-105/06, EU:F:2011:152, 81 ir 82 punktai).

60 Šiuo klausimu Pareigūnų tarnybos nuostatų 5 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad „visiems tai pačiai pareigų grupei priklausantiems pareigūnams taikomos visiškai vienodos įdarbinimo ir kilimo tarnyboje sąlygos“. Tačiau iš naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnio matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas nusprendė, kad nuo 2014 m. sausio 1 d. tuo atveju, „[j]ei 4 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta tvarka netaikoma, pareigūnai gali būti paaukštinti į aukštesnį lygį tik tada, jei užima pareigybę, kuri atitinka vieną iš I priedo A skirsnyje nustatytos rūšies pareigyb[ių]“. Taigi, kaip matyti iš Reglamento Nr. 1023/2013 19 konstatuojamosios dalies, įgyvendindamas Pareigūnų tarnybos nuostatų 5 straipsnio 5 dalį, pagal kurią reikalaujamos „vienodos įdarbinimo ir kilimo tarnyboje sąlygos“ visiems administratoriams, Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė „restruktūrizuoti“ administratorių karjeros srautus, nustatydamas pagrindinį administratorių karjeros srautą ir jų kilimą nuo AD 5 iki AD 12 lygio, o vėliau – ypatingus karjeros srautus, skirtus tiems pareigūnams, kurie eina didelės atsakomybės pareigas, tokias kaip „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ ar „patarėjo arba lygiavertes pareigas“, leidžiančias pasiekti aukščiausius AD lygius, t. y. AD 13 ir AD 14.

61 Kaip pažymi Taryba, nuo šiol reikalaujant, jog, išskyrus atvejus, kai taikoma Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnyje ir 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta tvarka, pareigūnai galėtų būti paaukštinti tik jeigu jų pareigybė atitinka vieną iš artimiausio aukštesnio lygio pareigybių rūšių, Sąjungos teisės aktų leidėjas nustatė apribojimą, vienodai taikomą visoms pareigų grupėms, o šių grupių viduje visiems administratoriams ir padėjėjams, neatsižvelgiant į jų įdarbinimo arba pareigų ėjimo pradžios datą.

62 Bet kokiu atveju Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 20 ir 21 straipsniuose įtvirtintas ir Sąjungos viešosios tarnybos teisėje taikomas vienodo požiūrio principas, kuris yra bendrasis Sąjungos teisės principas, pažeidžiamas tik tuomet, kai dvi asmenų kategorijos, kurių faktinė ir teisinė padėtis iš esmės nesiskiria, priskiriant prie pareigybių vertinamos skirtingai ir toks skirtingas vertinimas nėra objektyviai pateisinamas. Pagal šį principą nagrinėjant palygintinas situacijas turi būti atsižvelgiama į visus jas apibūdinančius elementus (2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *EJ ir kt. / Komisija*, F-112/14, EU:F:2015:90, 65 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Centeno Mediavilla ir kt. / Komisija*, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 76 punktą ir 2011 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Nolin / Komisija*, T-58/11 P, EU:T:2011:664, 37 ir 38 punktus).

63 Todėl būtina nustatyti, ar AD 12 arba AD 13 lygio pareigūnų, kurių pareigos priskirtos prie „administratoriaus“ ar „pereinamojo laikotarpio administratoriaus“ pareigybių rūšies, padėtis yra panaši į tą, kurioje atsiduria žemesnio lygio „administratoriai“, kurių pareigos priskirtos prie AD 5–AD 11 lygių, arba į tą, kurioje yra tai pačiai pareigų grupei priklausantys pareigūnai, tačiau kurie eina „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ ar „patarėjo arba lygiavertes pareigas“, nes šių abiejų grupių pareigūnai, skirtingai nei ieškovai, dar gali būti paaukštinti priskiriant prie aukštesnio nei AD 12 ar AD 13 lygio pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnį.

64 Kalbant apie tokius AD 5–AD 11 lygių administratorius, kurie, kaip ir ieškovai, nėjo „skyriaus vadovo arba lygiaverčių pareigų“ ar „patarėjo arba lygiaverčių pareigų“, reikia konstatuoti, kad jie objektyviai nėra tokioje pačioje padėtyje kaip AD 12 ar AD 13 lygio pareigūnai, kaip antai ieškovai, kurie eina tokias pat „administratoriaus“ pareigas, nes, priešingai nei pastarieji, jie dar nėra pasiekę aukščiausio pareigybių rūšies lygio, todėl dar gali būti paaukštinti.

65 Remiantis jurisprudencija, vienodo požiūrio principas reiškia, kad visiems į tą patį lygį paaukštintiems pareigūnams, kurių nuopelnai vienodi, turi būti suteiktos vienodos paaukštinimo į aukštesnį lygį galimybės (žr. 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *EJ ir kt. / Komisija*, F-112/14, EU:F:2015:90, 70 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

66 Todėl būtina palyginti ieškovų ir AD 12 ar AD 13 lygio pareigūnų, einančių „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ ar „patarėjo arba lygiavertes pareigas“, padėtį.

67 Šiuo klausimu pažymėtina, kad dėl to, jog skyriaus vadovams patikėtos pareigos iš esmės yra svarbesnės už patikėtas administratoriams, kuriems būtent vadovauja šie skyriaus vadovai, ieškovai negali teigti esantys panašioje padėtyje kaip ir minėti skyriaus vadovai, kurie šiuo atveju yra priskirti prie AD 12 ar AD 13 lygio.

68 Dėl „patarėjo arba lygiaverčių pareigų“ iš jurisprudencijos matyti, kad, kaip ir „skyriaus vadovai arba lygiavertes pareigas“ einantys pareigūnai ar pareigūnai, įdarbinami kaip „vyresnieji ekspertai“, kaip juos vadina Komisija, privalo, palyginti su „administratoriais“, atlikti skirtingas ar papildomas užduotis ir netgi eiti vadovaujamas pareigas, t. y. „didelės atsakomybės“ arba svarbesnes pareigas nei ėjo anksčiau, kurios pagal naujuosius Pareigūnų tarnybos nuostatus pateisina, kad „teisės patarėjai“ ir „vyresnieji ekspertai“ eitų AD 13 lygio „patarėjo arba lygiavertes pareigas“ ir galėtų būti paaukštinti priskiriant prie AD 14 lygio, priešingai nei AD 12 ar AD 13 lygio „administratoriai“ (šiuo klausimu žr. 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *EJ ir kt./ Komisija*, F-112/14, EU:F:2015:90, 74 punktą).

69 Bet kokiu atveju Bendrasis Teismas mano, kad ieškovai, įskaitant tuos, kurie eina skyriaus vadovo pavaduotojo pareigas, neįrodė, kad pareigos, kurias jie ėjo 2013 m. gruodžio 31 d., buvo tokios pat svarbios ar netgi svarbesnės nei tos, kurias eina skyriaus vadovai ar prie to paties lygio priskirti patarėjai.

70 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia atmesti ieškinio pirmojo pagrindo pirmą dalį.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo antros dalies, susijusios su proporcingumo principo pažeidimu

71 Grįsdami ieškinio pirmojo pagrindo antrą dalį ieškovai tvirtina, kad jų karjeros apribojimas AD 12 ar AD 13 lygiais dėl, jų teigimu, naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų, yra neproporcingas atsižvelgiant į Sąjungos teisės aktų leidėjo nurodytą tikslą rezervuoti aukščiausio lygio pareigas ribotam skaičiui pareigūnų, einančių didžiausios atsakomybės pareigas. Pirma, toks tikslas jau pasiektas, nes pagal 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatus buvo apribota administratorių prieiga prie AD 15 ir AD 16 lygių, nustatant, kad šie lygiai skirti tik direktoriams ir generaliniams direktoriams. Antra, ieškovų atveju nagrinėjama priemonė negali būti laikoma tinkama šiam tikslui pasiekti, nes paskyrimų tarnyba gali kiekvienais metais iš naujo nustatyti pareigų lygius, kurie turi būti rezervuoti su didele

atsakomybe susijusias pareigas, kaip antai „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ arba „patarėjo arba lygiavertes pareigas“, einantiems asmenims, ir tokiu būdu be pateisinamų priežasčių sumažinti administratorių pareigų grupės pareigūnų karjeros galimybes, nustatant, kad šie gali būti paaukštinti priskiriant prie aukštesnio nei AD 12 lygio tik jei jų pareigos bus priskirtos prie šios rūšies pareigybės.

72 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal proporcingumo principą reikalaujama, kad Sąjungos institucijų veiksmai neviršytų to, kas tinkama ir būtina atitinkamų teisės aktų teisėtiems tikslams pasiekti, todėl, esant galimybei rinktis iš kelių tinkamų priemonių, reikia taikyti mažiausiai ribojančią, o sukelti nepatogumai neturi būti neproporcingi nurodytiems tikslams. Dėl teisminės minėtų sąlygų laikymosi kontrolės pripažinta, kad srityse, kuriose būtina priimti politinius, ekonominius ar socialinius sprendimus ir kuriose privaloma atlikti kompleksinius vertinimus, Sąjungos teisės aktų leidėjui pripažinta didelė diskrecija naudotis jam suteikta kompetencija. Todėl nereikia aiškintis, ar tokioje srityje nustatyta priemonė buvo vienintelė galima arba geriausia iš galimų. Iš tikrųjų, kai Sąjungos teisės aktų leidėjas turi didelę diskreciją, pavyzdžiui, tuomet, kai pagal SESV 336 straipsnį jis iš dalies pakeičia Pareigūnų tarnybos nuostatus ir kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygas, tik akivaizdžiai netinkamas tokios priemonės pobūdis, palyginti su kompetentingų institucijų siekiamu tikslu, gali turėti reikšmės šios priemonės teisėtumui atsižvelgiant į proporcingumo principą (2016 m. vasario 26 d. Sprendimo *Bodson ir kt. / EIB*, T-240/14 P, EU:T:2016:104, 116 ir 117 punktai).

73 Šiuo atveju atrodo, kad, kiek tai susiję su Pareigūnų tarnybos nuostatų reforma, kuri įsigaliojo 2014 m. sausio 1 d. ir yra nagrinėjama šioje byloje, Sąjungos teisės aktų leidėjas išsikėlė teisėtą tikslą, siekdamas, kad paaukštinimas į aukštesnio lygio pareigas priklausytų nuo asmeninio atsidavimo, įgūdžių, kompetencijos tobulinimo ir atliekamų pareigų svarbos, kuria grindžiamas pareigūno paskyrimas į aukštesnio lygio pareigas.

74 Iš tiesų, Sąjungos teisės aktų leidėjas ketino ištaisyti Sąjungos viešojoje tarnyboje konstatuotą nepatenkinamą padėtį, kai ne visada buvo galima nustatyti aiškų ryšį tarp pareigūnų atsakomybės ir jų lygio. Būtent šiuo klausimu iš 2011 m. kovo 30 d. Komisijos ataskaitos Europos Parlamentui ir Tarybai dėl senosios ir naujosios karjeros sistemų lygiavertiškumo [COM(2011) 171 *final*] matyti, kad „[2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatuose įtvirtinta] karjeros struktūra gal[ėjo] turėti didesnį poveikį skyrių darbo užmokesčio struktūrai, nei anksčiau manyta“, ir kad, „[p]avyzdžiui, [nebuvo neįmanoma], kad skyriaus vadovas gali uždirbti mažiau nei visi kiti jo skyriuje dirbantys pareigūnai, įskaitant ir sekretorių[, ir kad] skyrių vadovai gal[ėjo] būti į šias pareigas skiriami AD 9 lygio, o administratoriai gal[ėjo] pasiekti AD 14 lygį (t. y. penkiais lygiais, o ne vienu lygiu daugiau, kaip buvo pagal ankstesnius Pareigūnų tarnybos nuostatus), sekretoriai ir raštinės darbuotojai – AST 11 lygį (dviem lygiais daugiau nei skyrių vadovų lygis įdarbinimo metu)“.

75 Taigi, Sąjungos teisės aktų leidėjo teigimu, nuo šiol, lyginant nuopelnus per paaukštinimo procedūrą, reikėtų labiau atkreipti dėmesį į pareigų atsakomybės lygį. Trumpai tariant, iš Reglamento Nr. 1023/2013 aiškiai matyti, kad minėtas teisės aktų leidėjas norėjo panaikinti pagal 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatus tarnautojams suteiktą neriboto paaukštinimo į aukščiausius lygius galimybę, nepaisant negalėjimo nustatyti sąsajos tarp tenkančios atsakomybės ir einamų pareigų, todėl administratorių pareigų grupės pareigūnai galėjo pasiekti AD 13 ar AD 14 lygius, nors jie nebūtinai ėjo didelės ar padidintos atsakomybės pareigas.

76 Atsižvelgdamas į šį teisėtą tikslą, Sąjungos teisės aktų leidėjas galėjo, nepažeisdamas proporcingumo principo, nuspręsti, kad AD 13 ir AD 14 lygių pareigos, lemiančios ypač aukštą darbo užmokestį, nuo šiol skirtos tik administratoriams, einantiems didelės atsakomybės pareigas. Iš tikrųjų, tokia priemonė atrodo tinkama siekiant ištaisyti neatitikimą, tarp, viena vertus, aukšto lygio, į kurį buvo paaukštinti kai kurie administratoriai taikant Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnyje įtvirtiną paaukštinimo mechanizmą, kuris iš esmės grindžiamas per tam tikrą laiką turėtais nuopelnais, o ne suinteresuotųjų asmenų įgūdžiais ir gebėjimais, ir, kita vertus, jiems patikėtos atsakomybės lygio, kuris yra žemesnis už tą, kuris tenka skyriaus vadovams ar patarėjams ir kuris ilgainiui galėjo likti nepakitęs.

77 Aplinkybė, kuria remiasi ieškovai, kad, kiek tai susiję su administratorių pareigų grupe, pagal 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatus AD 15 ir AD 16 lygiai buvo rezervuoti vien direktoriams, nėra svarbi. Šioje byloje reikia pažymėti, kad 2014 m. įsigaliojusios reformos kontekste Sąjungos teisės aktų leidėjas nusprendė, kad vien pagal naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnyje nustatytą pareigų paaukštinimo mechanizmą priskyrimas prie aukščiausių lygių nebus įmanomas nei administratoriams, kurie nebegali būti priskirti prie AD 13 ir AD 14 lygių pagal šį paprastą mechanizmą, nei „padėjėjams“ arba „pereinamojo laikotarpio padėjėjams“, kurių priskyrimas prie AST 10 ir AST 11 lygių pagal įprastą paaukštinimo procedūrą taip pat yra neįmanomas, nes nuo šiol jiems taikomas priskyrimo prie „vyresniojo padėjėjo“ pareigybių rūšies ir paaukštinimo į tokias pareigas mechanizmas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnyje ir 29 straipsnio 1 dalyje numatytą tvarką.

78 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ieškinio pirmojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo trečios dalies, susijusios su gero administravimo principo ir rūpestingumo pareigos pažeidimu

79 Pateikdami pirmojo pagrindo trečiąją dalį ieškovai tvirtina, kad priimdama ginčijamus sprendimus paskyrimų tarnyba nepakankamai atsižvelgė į jų interesus ir taip pažeidė gero administravimo principą ir rūpestingumo pareigą. Be to, jie ginčija tai, kad nuo šiol jie turi iš naujo laikyti testus, skirtus jų gebėjimams eiti „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ arba „patarėjo arba lygiavertes pareigas“ įvertinti, nors jie nepakeitė pareigybių grupės, priimdama juos į darbą paskyrimų tarnyba jau buvo atlikusi tokius gebėjimų testus ir jų nuopelnai buvo įrodyti per iš esmės visą jų karjeros laikotarpį.

80 Dėl gero administravimo principo ir rūpestingumo pareigos pažeidimo, kurį nurodo ieškovai, akivaizdu, kad šiais principais paskyrimų tarnybai neleidžiama pažeisti Sąjungos teisės aktų leidėjo priimtų Pareigūnų tarnybos nuostatų, kurie yra privalomi tiek jai, tiek visoms kitoms kitų Sąjungos institucijų, įstaigų ir agentūrų paskyrimų tarnyboms. Visų pirma, rūpestingumo pareiga neturi būti aiškinama taip, kad paskyrimų tarnyba privalo kompensuoti minėto teisės aktų leidėjo sprendimu nulemtą paaukštinimo į AD 13 ar AD 14 lygį galimybės netekimą ir imtis vidaus priemonių, skirtų tam, kad būtų sukurta daugiau „skyriaus vadovo arba lygiaverčių“ arba „patarėjo arba lygiaverčių“ darbo vietų, nes tokie paskyrimų tarnybos veiksmai prieštarautų Sąjungos teisės aktų leidėjo valiai – sumažintų norimą priemonių, kurias jis priėmė vykdydamas reformą, poveikį.

81 Iš tiesų, iš Reglamento Nr. 1023/2013 aiškiai matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas norėjo panaikinti pareigūnams pagal 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatus suteiktą galimybę būti nepaliaujamai paaukštinamiems iki aukščiausių lygių, nepaisant negalėjimo nustatyti sąsajos tarp jiems tenkančios atsakomybės ir einamų pareigų, nes būtent dėl to administratorių pareigų grupės pareigūnai galėjo pasiekti AD 13 ar AD 14 lygius, nors nebūtinai ėjo didelės ar padidintos atsakomybės pareigas.

82 Be to, paskyrimų tarnyba negalėjo priskirti ieškovų pareigų prie „skyriaus vadovo arba lygiaverčių pareigų“ ar „patarėjo arba lygiaverčių pareigų“ pareigybių rūšių. Iš tikrųjų, 2013 m. gruodžio 31 d. jie nėjo šias pareigybių rūšis atitinkančių pareigų, todėl, atsižvelgiant į tai, kad jie nebuvo pateikę prašymo dėl jų priskyrimo išimties tvarka pagal naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų XIII priedo 30 straipsnio 3 dalį, ji privalėjo jų pareigas atitinkamai priskirti prie „administratoriaus“ arba „pereinamojo laikotarpio administratoriaus“ pareigybių rūšių pagal naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų XIII priedo 30 straipsnio 2 dalį (šiuo klausimu žr. 2015 m. gruodžio 16 d. Nutarties *Bärwinkel / Taryba*, F-118/14, EU:F:2015:154, 56 punktą).

83 Vadinasi, nepaisant ieškovų nurodytų sunkumų, susijusių su perspektyvų eiti AD 13 ar AD 14 lygio pareigas apribojimu dėl dabar nustatytų griežtesnių atrankos taisyklių, reglamentuojančių galimybę eiti šių pareigybių rūšies pareigas, paskyrimų tarnyba negalėjo nuspręsti netaikyti naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų, vadovaudamasi gero administravimo principu ir rūpestingumo pareiga.

84 Todėl pirmojo pagrindo trečia dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtos dalies, susijusios su įgytų teisių pažeidimu

85 Grįsdami pirmojo pagrindo ketvirtą dalį ieškovai teigia, kad apribodamas jų galimybę būti paaukštintiems į AD 13 ar AD 14 lygio pareigas pagal naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnyje nustatytą paaukštinimo tvarką, Sąjungos teisės aktų leidėjas pažeidė jų įgytas teises į tai, kad jų nuopelnai būtų palyginti su visų AD 12 ar AD 13 lygio pareigūnų nuopelnais.

86 Šiuo klausimu pakanka priminti, kad jeigu, kaip nagrinėjamu atveju, prieš įsigaliojant naujiesiems Pareigūnų tarnybos nuostatams pareigūnai turėjo tik pareigų paaukštinimo galimybę ir toks paaukštinimas į aukštesnį lygį priklausė nuo paskyrimų tarnybos sprendimo, kuris 2014 m. sausio 1 d. dar nebuvo priimtas, tokie pareigūnai negali teigti įgiję teisę į tai, kad po šios datos būtų išlaikyta ši pareigų paaukštinimo galimybė (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Centeno Mediavilla ir kt. / Komisija*, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 63–65 punktus ir 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *EJ ir kt./ Komisija*, F-112/14, EU:F:2015:90, 59 punktą). Šiuo klausimu Tarptautinės darbo organizacijos (TDO) išplėtota jurisprudencija, nesusijusi su Pareigūnų tarnybos nuostatais, neturi reikšmės (šiuo klausimu žr. 2017 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Arango Jaramillo ir kt. / EIB*, T-482/16 RENV, EU:T:2017:901, nepaskelbtas Rink., 113 punktą).

87 Be to, ieškovai negali pagrįstai teigti, kad paaukštinimo paskiriant prie AD 13 ar AD 14 lygio pagal naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnį galimybės suteikimas vien asmenims, paskirtiems į „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ ar „patarėjo arba lygiavertes pareigas“ pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalyje numatytą tvarką, „akivaizdžiai pažeidžia pagrindines įdarbinimo sąlygas, paskatinusias [juos] įsidarbinti Sąjungos institucijose ir likti [tarnyboje]“.

88 Iš tikrųjų, pagal naujuosius Pareigūnų tarnybos nuostatus iš AD 12 ar AD 13 lygio pareigūnų, kaip ieškovai, nebuvo atimta galimybė pakilti į aukštesnius AD 13 ar AD 14 lygius, tačiau nustatyta, kad siekdami šių lygių jie privalo įrodyti atitinkantys paskyrimų tarnybos keliamus reikalavimus dėl didelės atsakomybės, kurios tikimasi iš „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ ar „patarėjo arba lygiavertes pareigas“ einančių asmenų. Taigi, kalbama ne apie jų karjeros „blokavimą“, bet, kaip teigia Taryba, apie tvarkos, leidžiančios pakilti į administratorių pareigų grupės aukščiausius lygius, pakeitimą, kai vykdoma atranka į naujas tikrai didelės atsakomybės pareigas, pateisinančias atitinkamai didelį atlyginimą. Taigi ieškovai gali laisvai dalyvauti atrankos procedūroje pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 ir 29 straipsnius, siekdami eiti minėtos pareigybių rūšies pareigas, kurios padėtų atgauti paaukštinimo priskiriant prie aukštesnio lygio galimybę (šiuo klausimu žr. 2017 m. balandžio 28 d. Sprendimo *HN / Komisija*, T-588/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:292, 86 punktą). Būtent tai daugelis ieškovų ir padarė, ir pusė jų buvo paskirta į eksperto pareigas, suteikiančias teisę būti paaukštintiems priskiriant prie aukštesnių AD 13 ir AD 14 lygių.

89 Dėl išsamumo reikia pažymėti, kad bet kokiu atveju Sąjungos teisės aktų leidėjas naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų XIII priedo 30 straipsnio 5–9 dalyse numatė AD 12 ar AD 13 lygio pareigūnų, tokių kaip ieškovai, darbo užmokesčio padidinimą, esant tam tikroms sąlygoms, ir kad, be kita ko, pagal šio 30 straipsnio 10 ir 11 dalis tuo atveju, jei vėliau jie būtų perkelti į skyriaus vadovo pareigas, šis padidintas darbo užmokestis jiems būtų paliktas arba jie būtų perkelti į jiems naudingesnę pakopą.

90 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti pirmojo pagrindo ketvirtą dalį.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo penktos dalies, susijusios su naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų XIII priedo 9 straipsnyje ir I priedo B skirsnyje numatytų paaukštinimo normų pažeidimu

91 Pirmojo pagrindo penktoje dalyje ieškovai tvirtina, kad naujieji Pareigūnų tarnybos nuostatai pažeidžia tokius paaukštinimo normoms taikomus principus ir taisykles, kokie numatyti naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų I priedo B skirsnyje ir XIII priedo 9 straipsnyje, nes jie nebegali remtis šiomis normomis ir taip tikėtis būti paaukštinti į aukštesnį lygį.

92 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad tokiems argumentams negalima pritarti. Iš tiesų, būtent siekdamas užtikrinti didesnį ryšį tarp AD 13 ar AD 14 lygio pareigų ir tokias pareigas einančių pareigūnų atsakomybės lygio, Sąjungos teisės aktų leidėjas panaikino galimybę priskirti prie šių lygių tik pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnyje nustatytą paaukštinimo mechanizmą, kuris anksčiau beveik automatiškai užtikrindavo, kad tam tikras AD 12 ar AD 13 lygio administratorių skaičius bus kasmet paaukštintas į AD 13 ar AD 14 lygį, nors jie nebūtinai ėjo didelės ar padidintos atsakomybės pareigas.

93 Taigi logiška, kad dėl šios priežasties Sąjungos teisės aktų leidėjas numatė, kad pagal naujuosius Pareigūnų tarnybos nuostatus „skyriaus vadovo arba lygiaverčių pareigų“ ar „patarėjo arba lygiaverčių pareigų“ darbo vietų skaičius nebus tiksliai nustatytas vadovaujantis paaukštinimo procedūroje taikomomis normomis. Iš tikrųjų, Pareigūnų tarnybos nuostatų reformos kontekste priimta priemone buvo siekiama, kad būtent paskyrimų tarnyba nustatytų šį, be kita ko, ribotą skaičių ne automatiškai, o atsižvelgdama į realius poreikius įdarbinti darbuotojus į šias aukšto lygio pareigas.

94 Be to, kadangi Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnyje nustatytos pareigų paaukštinimo procedūros netaikymas skiriant į AD 13 ar AD 14 lygį neprieštarauja vienodo požiūrio principui, šiuo atveju nereikia nagrinėti, ar mechanizmai, paprastai taikomi paaukštinimo procedūrai, turėjo būti išplėsti Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnyje ir 29 straipsnio 1 dalyje numatytai procedūrai.

95 Taip pat pažymėtina, kad, viena vertus, Pareigūnų tarnybos nuostatų reformos tikslas apima siekį apriboti AD 13 ir AD 14 lygių pareigybių skaičių įdarbinant į atitinkamas pareigas tik didelės atsakomybės pareigas einančius pareigūnus, t. y. tokių pareigų nebesiejant vien su paaukštinimo mechanizmu.

96 Kita vertus, paskyrimų tarnyba turi pagal savo poreikius nustatyti „skyriaus vadovo arba lygiaverčių“ ar „patarėjo arba lygiaverčių“ darbo vietų skaičių, kandidatams į šias darbo vietas keliamus kompetencijos reikalavimus ir reikalavimas gauti biudžeto valdymo institucijos leidimą dėl tokių darbo vietų sukūrimo. Jeigu Sąjungos teisės aktų leidėjas būtų nusprendęs, kad paskyrimų tarnyba privalo kasmet sukurti tam tikrą šių pareigybių rūšies darbo vietų skaičių, siekiant užtikrinti AD 12 ar AD 13 lygio pareigūnų, tokių kaip ieškovai, paaukštinimą, tai reikštų, kad būtų netiesiogiai atkurta paaukštinimų sistema, kuri, jo nuomone, negalėjo užtikrinti, kad paaukštinimas priskiriant prie tokių aukščiausių lygių, kaip antai AD 13 ar AD 14 lygis, priklausytų nuo asmeninio atsidavimo, įgūdžių ir kompetencijos tobulinimo ir nuo didelės ar padidintos atsakomybės pareigų vykdymo.

97 Šie argumentai *a fortiori* galioja kalbant apie Pareigūnų tarnybos nuostatų I priedo B skirsnyje numatytas paaukštinimo normas, kurios, kaip pagrįstai pažymi Komisija, bet kuriuo atveju turėjo būti taikomos tik iki 2011 m. balandžio 30 d.

98 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti ieškinio pirmojo pagrindo penktą dalį.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo šeštos dalies, susijusios su „susitarimo“, sudaryto tarp profesinių sąjungų ar darbuotojų asociacijų ir Tarybos per ankstesnę Pareigūnų tarnybos nuostatų reformą, pažeidimu

99 Pirmojo pagrindo šeštoje dalyje ieškovai teigia, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas ir Komisija, priimdami Reglamentą Nr. 1023/2013, pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnį, kuriame numatytas tarimasis su Pareigūnų tarnybos nuostatų komitetu dėl visų pasiūlymų taisyti Pareigūnų tarnybos nuostatus. Iš tikrųjų, su šiuo komitetu buvo tartasi dėl Komisijos pradinio pasiūlymo. Tačiau į šį pasiūlymą nebuvo įtrauktas pasiūlymas apriboti AD 12 ir AD 13 lygių administratorių karjerą, jis buvo įtrauktas tik tada, kai jį savo 2013 m. liepos 2 d. rezoliucijoje pasiūlė Parlamentas. Taigi, atsižvelgiant į esminę Komisijos pradinio pasiūlymo pataisą, turėjo būti iš naujo tariamasi su Pareigūnų tarnybos nuostatų komitetu, o taip nebuvo šiuo atveju.

100 Taip pat teigiama, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas ir Komisija pažeidė susitarimą, kurį per ankstesnę 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatų reformą sudarė Taryba ir profesinės sąjungos ar darbuotojų asociacijos (toliau – PSDA), ir apskritai neįvykdė jiems tenkančios pareigos tinkamai tartis su PSDA ir, be kita ko, su jomis pakankamai konsultuotis pateikiant atitinkamą informaciją. Konkrečiai kalbant apie AD 12 ar AD 13 lygio administratorių karjeros apribojimą, reikia pasakyti, kad nebuvo užmegzta jokio dialogo ir galiausiai PSDA buvo nepakankamai ir prastai informuotos apie numatytas pataisas, susijusias su Pareigūnų tarnybos nuostatų reforma. Tuo remdamiesi ieškovai daro išvadą, kad buvo pažeisti Pagrindinių teisių chartijos 27 ir 28 straipsniai.

101 Šiuo klausimu, Bendrasis Teismas jau nusprendė, kad nors Komisija pasinaudojo teisės aktų leidybos iniciatyvos teise, kai 2011 m. gruodžio 13 d. Parlamentui ir Tarybai pateikė pasiūlymą dėl dalinio Pareigūnų tarnybos nuostatų pakeitimo, vis dėlto ji šia teise nepasinaudojo siekdama minėtą pasiūlymą iš dalies pakeisti. Iš tikrųjų, net jei Komisija dalyvavo trišalėse derybose, vykusiose per įprastą teisėkūros procedūrą, tai, kad per pirmąjį svarstymą Parlamente vykusios trišalės derybos, kuriose dalyvavo Komisija, lėmė Parlamento ir Tarybos susitarimą dėl pasiūlymo dėl dalinio Pareigūnų tarnybos nuostatų pakeitimo pataisos, nereiškia, kad dėl minėto pasiūlymo pakeitimo nusprendė pati Komisija, kaip tai suprantama pagal 2007 m. liepos 11 d. Sprendime *Centeno Mediavilla ir kt. / Komisija* (T-58/05, EU:T:2007:218) suformuotą jurisprudenciją. Be kita ko, per pirmąjį svarstymą Parlamente priimtas tekstas, kuriuo buvo pataisytas pasiūlymas dėl dalinio Pareigūnų tarnybos nuostatų pakeitimo, taip pat negali būti prilygintas pačios Komisijos atliktam savo pradinio pasiūlymo daliniam pakeitimui (2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *U4U ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, T-17/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:489, 136–139 punktai).

102 Taigi Komisija neprivalėjo iš naujo tartis su Pareigūnų tarnybos nuostatų komitetu pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnį nei tada, kai baigėsi per pirmąjį svarstymą Parlamente vykusios trišalės derybos, nei tada, kai jos pasiūlymas buvo priimtas per pirmąjį svarstymą Parlamente (2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *U4U ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, T-17/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:489, 140 punktas).

103 Be to, dėl 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatų reformos sudarytas Tarybos ir PSDA susitarimas buvo susijęs tik su šia reforma ir todėl vėlesnis Reglamento Nr. 1023/2013 priėmimas negalėjo pažeisti šio susitarimo, o pritarimas tokiems argumentams prilygtų kompetencijos, pagal SESV 336 straipsnį suteiktos Sąjungos teisės aktų leidėjui, apribojimui (šiuo klausimu žr. 2017 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *USFSPEI / Parlamentas ir Taryba*, T-75/14, EU:T:2017:813, 86–89 punktus).

104 Dėl klausimo, ar PSDA buvo pakankamai informuotos ir ar su jomis buvo pakankamai tariamasi per naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų priėmimo procedūrą, be kita ko, atsižvelgiant į Pagrindinių teisių chartijos 27 ir 28 straipsnius, Bendrasis Teismas jau nusprendė, detaliai atsakydamas 2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendime *U4U ir kt. / Parlamentas ir Taryba* (T-17/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:489, 120–174 punktai) ir 2017 m. lapkričio 16 d. Sprendime *USFSPEI / Parlamentas ir Taryba* (T-75/14, EU:T:2017:813, 96–124 punktai) į atitinkamų PSDA šiuo klausimu pareikštus kaltinimus.

105 Kadangi nėra iš esmės naujų argumentų, palyginti su tais, kuriuos išsamiai ir pagrįstai nurodė pačios PSDA bylose, kuriose buvo priimti du šio sprendimo 104 punkte nurodyti sprendimai, reikia konstatuoti, kad dėl tų pačių priežasčių, kaip nurodytos tuose abiejuose sprendimuose, dėl kurių šios bylos nagrinėjimas buvo sustabdytas, pirmojo pagrindo šešta dalis turi būti atmesta.

106 Kadangi visos pirmojo pagrindo dalys buvo atmestos, pirmasis pagrindas turi būti atmestas visas.

Dėl ieškinio antrojo pagrindo, susijusio su Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnio pažeidimu ir akivaizdžia vertinimo klaida

107 Grįsdami subsidiariai pateiktą ieškinio antrąjį pagrindą, ieškovai remiasi „Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnio pažeidimu ir akivaizdžia vertinimo klaida“. Šis pagrindas iš esmės nukreiptas prieš Sąjungos teisės aktų leidėjo priimto Reglamento Nr. 1023/2013 19 konstatuojamąją dalį. Šiuo klausimu jie tvirtina, kad, kadangi šiuo reglamentu nebuvo pakeistas minėtame 45 straipsnyje numatytos paaukštinimo sistemos „pagrindas“, Sąjungos teisės aktų leidėjas privalėjo laikytis šią sistemą pagrindžiančių principų, todėl negalėjo nuspręsti visiškai netaikyti ieškovams, siekiantiems pereiti į aukštesnį lygį, lyginamojo jų nuopelnų vertinimo. Taigi, anot jų, minėta 19 konstatuojamoji dalis prieštarauja Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsniui.

108 Komisija, palaikoma Parlamento ir Tarybos, tvirtina, kad šį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

109 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas gali bet kuriuo metu pagal SESV 336 straipsnį priimtais reglamentais pakeisti Pareigūnų tarnybos nuostatus (žr. 2015 m. balandžio 23 d. Nutarties *Bensai / Komisija*, F-131/14, EU:F:2015:34, 40 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Jeigu jis nusprendžia atlikti pakeitimus, jo negalima kaltinti pažeidus šiuos Pareigūnų tarnybos nuostatus, nes jis yra šių nuostatų ir atitinkamų jų pakeitimų autorius ir Pareigūnų tarnybos nuostatai jo neįpareigoja taip, kaip aukštesnę teisinę galią turintys aktai, kaip antai Sutartis.

110 Be kita ko, net darant prielaidą, kad antrasis pagrindas gali būti laikomas Reglamento Nr. 1023/2013 19 konstatuojamosios dalies neteisėtumu grindžiamu prieštaravimu ir kad jis yra priimtinas, nepaisant to, kad, vadovaujantis jurisprudencija, ieškinys dėl panaikinimo negali būti pareikštas vien tik dėl konstatuojamosios dalies (2014 m. rugsėjo 17 d. Nutarties *AFEPADI ir kt. / Komisija*, T-354/12, nepaskelbta Rink., EU:T:2014:798, 32 punktas), reikia konstatuoti, kad, būtent priimdamas šią konstatuojamąją dalį ir iš dalies pakeisdamas Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnį, Sąjungos teisės aktų leidėjas aiškiai siekė iš dalies pakeisti 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnyje įtvirtintą pareigų paaukštinimo procedūrą, nustatydamas, kad ji nebetaikoma AD 12 ir AD 13 lygių administratoriams, neinantiems „skyriaus vadovo arba lygiaverčių pareigų“ arba „patarėjo arba lygiaverčių pareigų“, į kurias nuo šiol paskiriama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnio ir 29 straipsnio 1 dalyje numatytą paskyrimo procedūrą. Šiuo klausimu, priešingai, nei teigia ieškovai, minėtas teisės aktų leidėjas eksplicitiškai papildė naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnio formuluotę tam, kad šiame straipsnyje nustatyta tvarka taptų netaikoma tokiais atvejais, kai pareigūnai, kaip antai ieškovai, pasiekia aukščiausią pareigų lygį, numatytą jų pareigybių rūšiai..

111 Taigi, antrasis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl ieškinio trečiojo pagrindo, grindžiamo pareigos motyvuoti pažeidimu

112 Subsidiariai pateiktame trečiajame ieškinio pagrinde ieškovai kaltina Komisiją tuo, kad ši pažeidė pareigą motyvuoti, nes, išskyrus Sąjungos teisės aktų leidėjo paaiškinimus, išdėstytus Reglamento Nr. 1023/2013 17 ir 19 konstatuojamosiose dalyse, ji detaliau nepaaiškino, kodėl ieškovai nelaikomi pareigūnais, kuriems tenka didžiausia atsakomybė, ir kodėl nuo šiol jie gali būti paaukštinti į AD 13 ir

AD 14 lygius tik tuo atveju, jei pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnyje ir 29 straipsnio 1 dalyje numatytą paskyrimo procedūrą patenka į „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ ar „patarėjo arba lygiavertes pareigas“.

113 Komisija, palaikoma Parlamento ir Tarybos, tvirtina, kad šį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

114 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pareiga motyvuoti, kuri įtvirtinta Pareigūnų tarnybos nuostatų 25 straipsnio antroje pastraipoje ir kuri tik pakartoja SESV 296 straipsnyje įtvirtintą bendrąją pareigą, siekiama, pirma, suinteresuotajam asmeniui suteikti pakankamai informacijos, kuri leistų sužinoti, ar aktas yra pagrįstas ir ar jis turi trūkumų, dėl kurių būtų leidžiama ginčyti jo galiojimą Sąjungos teisme, ir, antra, leisti šiam teismui atlikti šio akto teisėtumo kontrolę. Todėl apie motyvus suinteresuotajam asmeniui iš principo reikia pranešti tuo pat metu kaip ir apie jam nepalankų sprendimą, o motyvų trūkumo problemos negalima išspręsti vien tuo, kad suinteresuotasis asmuo sužino sprendimo motyvus nagrinėjant bylą Sąjungos teisme (1981 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Michel / Parlamentas*, 195/80, EU:C:1981:284, 22 punktas ir 2008 m. vasario 28 d. Sprendimo *Neirinck / Komisija*, C-17/07 P, EU:C:2008:134, 50 punktas).

115 Vis dėlto šie principai turi būti įgyvendinami atsižvelgiant į kintamą ikiteisminės procedūros pobūdį, kuris reiškia, kad administracinis skundas ir eksplicitinis ar implicitinis sprendimas jį atmesti yra sudėtingos procedūros dalis, taigi akto, kuriuo nustatoma galutinė institucijos pozicija, rengimas baigiasi, kai paskyrimų tarnyba atsako į pateiktą skundą (šiuo klausimu žr. 2014 m. gegužės 21 d. Sprendimo *Mocová / Komisija*, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 33, 34 ir 45 punktus).

116 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas priminė, kad motyvų papildymas sprendimo atmesti skundą priėmimo stadijoje atitinka Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalies, pagal kurią sprendimas dėl skundo turi būti motyvuotas, tikslą. Ši nuostata neišvengiamai reiškia, kad institucija, turinti priimti sprendimą dėl skundo, nėra saistoma vien sprendimo, dėl kurio pateiktas skundas, motyvų, kurių kartais nepakanka ar visai nėra (2011 m. liepos 7 d. Sprendimo *Longinidis / Cedefop*, T-283/08 P, EU:T:2011:338, 72 punktas ir 2014 m. gegužės 21 d. Sprendimo *Mocová / Komisija*, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 35 punktas).

117 Šioje byloje paskyrimų tarnyba nepateikė konkrečių motyvų dėl ginčijamų sprendimų. Iš tikrųjų, ji iš esmės tik įgyvendino Pareigūnų tarnybos nuostatų taisykles, naujai įsigaliojusias 2014 m. sausio 1 d. ir lemiančias ieškovų pareigų priskyrimą prie „administratoriaus“ ar „pereinamojo laikotarpio administratoriaus“ pareigybių rūšies, kuris praktiškai įgyvendintas pakeičiant jų asmenines bylas *SysPer 2* sistemoje.

118 Tačiau, atsakydama į ieškovų skundus, paskyrimų tarnyba paaiškino, kad savo veiksmais įgyvendino Sąjungos teisės aktų leidėjo priimtas Pareigūnų tarnybos nuostatų taisykles ir kad šiuo klausimu ji neturėjo diskrecijos, ir jiems pateikė išsamius paaiškinimus dėl 2014 m. pradėtos taikyti Pareigūnų tarnybos nuostatų reformos svarbos ir įgyvendinimo taisyklių. Tokių paskyrimų tarnybos paaiškinimų pakanka, atsižvelgiant į jos pareigą motyvuoti, numatytą Pareigūnų tarnybos nuostatų 25 straipsnio antroje pastraipoje, nes ginčijami sprendimai buvo jos priimti turint ribotą kompetenciją.

119 Nors šiame pagrinde ieškovai kaltina Sąjungos teisės aktų leidėją pažeidus pareigą motyvuoti, jam tenkančią pagal SESV 296 straipsnį, vis dėlto, kiek tai konkrečiai susiję su Reglamento Nr. 1023/2013 17–19 konstatuojamosiomis dalimis, jau buvo nuspręsta, kad naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnio ir I ir XIII priedų pakeitimų, susijusių su pareigūnų karjeros struktūra, motyvai aiškiai ir vienareikšmiškai atspindėjo Parlamento ir Tarybos argumentus ir leido ieškovams sužinoti priimtos priemonės priežastis, o Bendrajam Teismui – vykdyti savo kontrolę (šiuo klausimu žr. 2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *U4U ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, T-17/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:489, 182 ir 183 punktus).

120 Be to, iš naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų aiškiai matyti, kad tik tuo atveju, jei paskyrimų tarnyba, vadovaudamasi savo poreikiais, nusprendžia užpildyti laisvas „skyriaus vadovo arba lygiavertes“ ar „patarėjo arba lygiavertes“ pareigas ir į jas skirti AD 12 ar AD 13 lygio pareigūnus „administratorius“ arba „pereinamojo laikotarpio administratorius“, kaip antai ieškovus pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 ir 29 straipsnius, jiems bus sugrąžinta teisė į paaukštinimą pagal naujųjų Pareigūnų tarnybos nuostatų 45 straipsnį. Be kita ko, iš sprendimų atmesti skundus taip pat aiškiai matyti, kad paskyrimų tarnyba nepripažino, jog ieškovams teko tokia didelė atsakomybė, kokia paprastai tenka „skyriaus vadovo arba lygiavertes pareigas“ ar „patarėjo arba lygiavertes pareigas“ einantiems pareigūnams.

121 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad trečiąjį pagrindą reikia atmesti. Vadinasi, reikia atmesti visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

122 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

123 Kadangi ieškovai pralaimėjo bylą, iš jų priteisiamos bylinėjimosi išlaidos pagal Komisijos reikalavimus.

124 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį įstojusios į bylą institucijos pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

125 Taigi Parlamentas ir Taryba padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Priteisti iš FZ ir kitų Europos Komisijos pareigūnų, kurių pavardės nurodytos priede, bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Europos Parlamentas ir Europos Sąjungos Taryba padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Paskelbta 2018 m. gruodžio 14 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Kancleris Pirmininkas
E. Coulon